

ČÁST I.

Astrae

1

Ostrov ztrácí směr

Noa opatrně rozložila mapu na písku a v rozích ji zatížila kameny. Vyndala z pláštěnky dvě tužky, pravítko a kompas a jednu tužku si zastrčila do dlouhých vlasů jako jehlici, aby jí nepadaly do očí.

Mapu Astrae už měla skoro hotovou. Práce jí zabrala několik měsíců – přestože byl ostrov poměrně malý, asi jen čtyři míle dlouhý a jednu míli široký, Noa chtěla, aby byla mapa co nejpřesnější. Mapy se vždycky hodily. Vědět přesně, kde co je, a kde by mohlo být něco jiného, mělo svůj význam. Noa zamžourala na pláž, která byla oblázková a posetá přílivovými jezírky jako útržky spadlé oblohy, a zakreslila do mapy další značku.

Ostrov vydal dunivý vzdech a Noi sklouzla tužka po papíru.

„A tohle bylo *co?*“ Z ostrova vycházela spousta podivných zvuků – byl to koneckonců začarovaný ostrov – ale za dva roky, co tady žili, ho ještě nikdy neslyšela vzdychat. Mája, skrčená nad něčím dál na pláži, neodpověděla. Máje už bylo sedm let, a pokud Noa věděla, měla pouze dva zájmy: hmyz a všechny rozličné způsoby, jak se ušpinit.

„Podívej, Noo!“ natáhla před sebe Mája sevřené dlaně, což bylo vždycky neblahé znamení.

Noa se zašklebila. „Jestli je to další pavouk, co má delší vlasy než ty, Májo, nechci ho vidět.“

Mája se kousla do rtu. „Zase tak dlouhé vlasy nemám.“

„Polož ho do trávy.“

Mája se zakabonila, ale poslechla a vstala, mumlajíc přitom něco do sevřených dlaní. To na ní byla další zajímavá věc – ona tu havěť nejen měla ráda, ale taky s ní *mluvila*. Noa si byla jistá, že Mája nakonec bude žít sama někde v lese a povídat si sama se sebou.

Noa si zkoumavě prohlížela mapu a špičkou prstu od písku na ní obkreslovala důvěrně známé kontury ostrova. Na jižním konci Astrae dří-mala sopka jménem Dáblův čenich, temně rudá a zalesněná bludištěm scalesí, které byly domovem stovek pěnkav a gekonů a lávových cvrčků. Jediná vesnice na Astrae se jmenovala stejně jako ostrov a čítala celkem sedm obchodů a pár desítek obílených domků rozestavených v kruhu kolem centrální zahrady. Východní straně ostrova vévodily mořské útesy, té západní pak načervenalá pláž přerušovaná malými černými jeskyněmi.

Samozřejmě že pojmy „východní strana“ a „západní strana“ byly teď z navigačního hlediska k ničemu, protože jakmile na Astrae připluli Marchéni, Julián začaroval ostrov tak, že se mohl pohybovat jako loď. Bylo to přesně tak komplikované, jak to znělo, a první dny pohyblivosti Astrae nebyly ničím příjemným. Ostrov sebou v nevy-počitatelných intervalech prudce škubal jako pes, který má blechy, a neustále se pohupoval. Když jste při silnějším náklonu upadli na pláži, skulili jste se rovnou do moře. Pak Julián tenhle problém vyřešil tak, že se ostrov začal zvolna otáčet kolem své osy. Fáze otáčení byla ještě

horší než ta předchozí a Noa ji měla zapsanou v paměti jako mlhavé období nepřetržité nevolnosti.

Noa poklepávala prstem na mapu. Julián ostrov začaroval, aby je všechny ukryl před Xavierem – nyní králem Xavierem –, který nebude mít klid, dokud Juliána nenajde a nezabije. Ale jak plynuly týdny a Astrae se změnil ze vzpurného batolete zpátky v ladného obyvatele všech třinácti floreanských moří, Julián zůstával naživu a začal si na putujícím ostrově budovat provizorní královský dvůr. Někteří mágové, kteří byli věrní staré královně, přišli na Juliánovo pozvání žít na Astrae a nevěnovali přitom pozornost klepům, které šířil Xavier – že Julián je zlý a zkažený. Juliánův plán byl pěkně jeden po druhém získat nazpět ostrovy Floreanu, a to se mu také pomalu dařilo, jak postupně odstrašoval Xavierovy vojáky a opevňoval jednotlivé ostrovy obrannou magií a vlastními věrnými mágy.

Astrae znovu zavzdychal, tentokrát tišeji. Noa zamračeně vstala od mapy a došla na břeh. Prohlížela si malým dalekohledem ostrůvky, které míjeli. Přes mlhu, jež se válela nad mořem v hustých chumáčích, byly špatně vidět. Za ní poskakovala po pláži Mája a zkoumala trsy mořských řas z důvodů, které Noa nechtěla znát, protože měly pravděpodobně až příliš mnoho nožiček.

Náhle se ostrov prudce zatřásl. Následovalo *húúúšhúúúšhúúúš-
-BUCH*.

Noa upadla. Mája sebou plácla do kaluže vody od přílivu. Astrae sebou méně dramaticky škubl ještě několikrát a pak se uklidnil.

Noa vstala. Ostrov už se nepohyboval a od břehu se jako křídlo šířila vysoká zčeřená vlna. Noi se rozbušilo srdce – Astrae do něčeho narazil. Ale do čeho?

„Pojď, Májo,“ křikla Noa. Mája se vyhrabala z louže celá mokrá a s řasami ve vlasech a společně se rozběhly.

Vznášely se nad pískem a zdolávaly černé kameny, které ohraňovaly zátoku. Pak se jim před očima objevil hrad, kde bydlely s Juliánem, na jen-někdy-západní straně ostrova. Byl předtím mnoho let opuštěný, napůl zřícený a působil dost skličujícím dojmem, na střeše hnízdili pelikáni a kamenné zdi byly zašlé vrstvami sopečného prachu. Pláž pod hradem byla plná Juliánových mágů, z nichž někteří se o něčem dohadovali se dvěma cizinci v rybářském člunu. Nad Astrae se tyčil ostrov, se kterým se museli srazit. Noa ho nepoznávala.

Sám Julián stál a rozmlouval s jedním z mágů, pročesával si rukou tmavé vlasy a kroutil je do legračních spletců. Pak se obrátil k moři a odříkal složité zaklínadlo, které uklidnilo prudké vlny rozvířené kolizí.

V těch dvou letech, kdy žili na Astrae, se Julián vrhl na trénink magie se zanícením, jaké u něj Noa nikdy dříve neviděla. Přestože byl jediným člověkem na světě, který ovládal všechny magické jazyky, ovládnutí těchto sil ho nikdy zvlášť nezajímalo, nepočítáme-li několik efektních triků, jimiž se snažil zapůsobit na mladé dvořany a dvořanky. Zato teď trávil většinu času nad grimoáry a procvicoval zaklínadla. Dokonce vyměnil své barevné hedvábí a klenoty, které si jako korunnní princ tak užíval, za oděv černý od hlavy až k patě, i když prsty mu zdobila řádka působivých prstenů a na tvář si přičaroval tetování draka, které se mu kroutilo až na spánek. Noa to považovala za zbytečnou marnivost, ale pořád to byla menší zbytečná marnivost než obvykle.

Zamžourala na tajemný ostrov. Byl možná dvakrát větší než Astrae a hustě zalesněný. Zdálo se, že Astrae se srazil s písčítým výběžkem táhnoucím se od špičky ostrova. Noa si pomyslela, že první zasténání Astrae bylo asi známkou, že najel na mělčinu.

Nebylo to poprvé, co Astrae na moři uvízl. V Peřejovém průsmyku se nacházely zrádné čedičové sloupy, do nichž ostrov naboural víc než jednou, a pak tu byla taky ta pozoruhodná událost, kdy se prodral prachem ze sopečné erupce až do jezírka čerstvé lávy, přičemž se mu roztavila jedna pláž. Srazit se s jiným ostrovem nebylo ve srovnání s tím až tak hrozné. Zřejmě k tomu došlo proto, že Julián nařídil kapitánce Kell plout příliš rychle – rady námořníků, kteří Astrae řídili, totiž vytrvale ignoroval.

Ale jestli to tak bylo, proč měla Noa žaludek stažený hrůzou?

Sledovala, jak Juliánovi mágové zaujali v písku pozice a začali mumlat zaklínadla v Slanu, aby začarovaný plující ostrov odtrhli od normálního nehybného ostrova, do něhož naboural. Astrae byl víceméně v bezpečí – pohybovali se po Nevýslovném moři, kde se to jen hemžilo piráty. Bylo pravděpodobné, že jakákoli královská loď, která se do Nevýslovného moře odváží, se odtud už nikdy nevrátí, což z těchto vod činilo nejbezpečnější místo pro uprchlíky v celém Floreanu. Piráti Juliánovi nikdy nedělali potíže, snad proto, že předpokládali, že jeho srdce je stejně černé jako jejich, ne-li černější.

Rybáři dál něco křičeli na mágy. Noa jim to neměla za zlé – když vás někdo málem převálcuje plujícím ostrovem, máte právo být z toho rozčilení. Ale kde se tady rybáři vůbec vzali? Druhý ostrov působil neobydleně. Zatímco na sebe muži dál vykřikovali nadávky, Julián vztekle záupěl a vykročil po pláži tak rychle, že za ním černý

plášť vlál do dálky. Vyštěkl zaklínadlo, které odmrštilo jednoho z nešťastných rybářů do moře – byl o to nešťastnější, že od chvíle, kdy se Kráska, mořský had nerozlučně doprovázející Astrae, pořádně dosyta najedla, uplynulo už několik dní. Šplouchnutí vody za tím nešťastníkem téměř okamžitě následoval odporný hltavý zvuk. Noa se otrásla.

„Jak bys to nazvala?“ začala nahlas přemítat při pohledu na Juliánův dramatický odchod. „Nedá se říct, že jsme najeli na mělčinu, protože sám Astrae je mělčina. Spíš je to něco jako ztroskotání lodi, až na to, že nejsme loď.“

Mája neodpověděla. O divadlo na pláži rychle ztratila zájem a místo toho začala obracet kusy naplaveného dřeva.

Noa si klekla na břeh vody a hladila dlaní pleskající vlnky. Proud byl zvláště teplý a vířil okolo písčitého výběžku, který teď tvořil něco jako hráz spojující oba ostrovy. Okolo pláže proplulo hejno delfinů. Pobouřeně na Astrae štěbetali, pohybuující se ostrov na ně příliš nezapůsobil.

Při pohledu na čeřící se proudy Noa zachmuřila čelo. Pyšnila se tím, že je z celé téhle rodiny tou nejpraktičtější osobou – ne že by to něco znamenalo, vezmeme-li v úvahu Juliánův sklon k dramatičnosti a Májino všeobecné podivínství. Všimla si věcí, které jiní lidé nezaznamenali. Například byl její nápad zmocnit se nejdříve ostrůvku Delfin, než se zaútočí na jeho většího souseda Šedosestry. Potom už Juliánovým mágům stačilo počkat na odliv a normálně se na Šedosestry přebrodit. Juliána takhle možnost vůbec nenapadla.

To byl Juliánův problém: byl to ten nejméně praktický člověk na planetě. Skutečnost, že má v sobě víc magie než kdokoli jiný, ho přiměla myslet si, že si může cestu přes jakoukoli překážku prostě

propálit, místo aby se obtěžoval s nějakou strategií. Jenže když se bude chovat takhle, porazit Xaviera a stát se králem Floreanu se mu nikdy nepodaří.

A Noa ho tím králem hodlala udělat, i kdyby ho musela osobně svázat a tu strategii mu vtlouct do hlavy.

To byla ostatně její základní mise. A k ní měla ještě jednu, tajnou, o které nikomu neřekla.

Ta spočívala konkrétně v tom, zabránit, aby se Julián zkazil.

Nešlo o to, že by Julián byl zlý. Spíš jen prováděl zlé věci, aniž by se nad nimi pořádně zamyslel – například předhazoval rybáře nenasytnému mořskému hadovi. Dříve Julián házel lidi Krásce jen v případě krajní nouze, ale touhle dobou s tím už vůbec neváhal, a někdy dokonce působil zřetelným dojmem, že si to užívá. Noa byla taky zvyklá slyšet vymyšlené historky o Juliánových černých skutcích. Byl to koneckonců Pán Temna, o kterém si většina lidí ve Floreanu jen tajně šuškala nebo ho vinila ze špatné úrody a dalších neštěstí. Tyhle příběhy se Juliánovi nepodobaly o nic víc než jeho vlastní stín. Jenže pak začalo být čím dál obtížnější Juliána a jeho pověst oddělit, jako by její bratr a jeho stín začaly splývat. A další pravda byla, že u Juliána jako temného mága byla možnost, že se zkazí, mnohem pravděpodobnější než u průměrné osoby.

Stručně řečeno, Noa měla plné ruce práce.

„Princezno Noo?“ ozval se čísi hlas. Za ní se vznášel Renne, Juliánův hlavní zástupce.

„Ano?“ odvětila chladně. Nesnášela oslovení „princezno“. Zaprvé bylo nepřesné – nebude princeznou, dokud Julián neporazí krále a všechny jeho mágy a nezaujme své právoplatné místo na trůně.

Zadruhé říkat jí „princezno“ bylo jako prohlásit, že smrt její matky je něco, co můžete ignorovat a zapomenout.

„Mno,“ protáhl Renne. Pohrával si s krajem svého pláště. Renne by měl druhým nahánět strach – byl to velký chlap a stejně jako všichni Juliánovi přívrženci měl na tváři stejné dračí tetování jako Julián. Ale bylo na něm něco... malého.

„Zdá se, že ostrov narazil na korálový útes,“ vypravil ze sebe nakonec. „Bude chvíli trvat, než ho vyprostíme.“

Noa netušila, proč jí to říká – Renne obvykle vypadal, že si její existenci víceméně neuvědomuje. Pak si povzdychla. „Asi chceš, abych tu zprávu sdělila Juliánovi.“

„Jestli jsi měla namířeno do hradu,“ odpověděl Renne s úlevným úsměvem.

„Vlastně neměla,“ řekla, ale to už Renne rychle odcházel. Noa vydechla a obrátila se k podivným proudům zády.

„Májo,“ zavolala. Její sestra se vynořila z trsů vysoké trávy. Opálené tváře jí lemovalo vrabčí hnízdo tmavých vlasů.

„Už je oběd?“

„Před chvílí jsi došídala.“ Mája má tři zájmy, opravila se v duchu Noa. Havěť, špínu a jídlo.

Nevypravila se do hradu hned. Místo toho vykročila po stezce z pláže k Ďáblu čenichu. Musely s Májou překročit několik leguánů, kteří se vyhřívali na teplé půdě. Leželi tam nehybně jako kusy dřeva.

„Kam jdeme?“ stěžovala si Mája. Musela popobíhat, aby stačila sestřině rychlé chůzi.

„Jestli jsi unavená, můžeš na mě počkat u skal,“ navrhla jí Noa.

„Ne, to je dobré.“ Mája se rozběhla před ni. Její bosé nožky tiše našlapovaly v hlíně.

Noa si povzdychla. Starost o Máju nebyl vždycky její úkol – v tom hrozném prvním roce po útěku na Astrae ji hlídal Julián. Ale postupně, jak získával čím dál víc moci a přívrženců, dostala sestřičku na starost Noa. Ne že by na to někdy kývla. Ne že by se před Májou někdy nesnažila utéct – koneckonců není sedm let dost, aby se o sebe člověk staral sám, zvláště na tak bezpečném ostrově jako Astrae, kde na vás navíc dohlíží tolik mágů? Noa se snažila Máju ignorovat, snažila se ji komandovat, ale ať dělala, co dělala, Mája ji sledovala na každém kroku, jako stín, který má tu a tam kapsy plné včel.

Noa trávila většinu dní objevováním Astrae. Jako princezna měla život přísně organizovaný do lekcí s učiteli, veřejných vystoupení s matkou a Juliánem, banketů a setkání se škrobenými královskými potomky. Ale jako uprchlice žádný rozvrh neměla. Neměla osobní strážce, kteří ji všude doprovázeli. Nejdříve jí to připadalo divné, ale pak, jakmile si na to trochu zvykla, začala nasávat nově nabytou svobodu jako kaktus první kapky zimních dešťů. Kreslila mapy terénu a flóry a orientačních bodů Astrae. Sepisovala každičkový strom a ptáka a zvíře, co mělo jméno, a co nemělo, to pojmenovala. Jinými slovy katalogizovala všechno, co ji napadlo. Její informace nejenže byly zajímavé, ale taky pomáhaly Juliánovi. Když potřeboval nějakou speciální ingredienci k zaklínadlu, jako kůru ze stromu zasaženého bleskem nebo pírko starého papouška, věděla, kde to najít. Uměla mu říct, odkud z Ďáblova čenichu jsou nejlepší vyhlídky, kde za slunných dnů spí mroži a kde na stráních září šťavnaté plody mochnyň jako rozsypané mince.

Někdy, zvláště za dlouhých dnů plahočení mezi přílivovými jezírky a trmácení přes lávové horniny, kdy jí mořské větry zašmodr-chaly vlasy do fantastických spletenců, jí starý princeznovský život připadal jako dávný sen. Jindy se cítila provinile, že si tak užívá života, protože jí to připadalo, jako že zrazuje svou mámu. V takové dny se zavírala do pokoje s Vrbou a odmítala s kýmkoli promluvit.

Po dlouhém funění a pocení se Noa s Májou vyškrábaly na vrchol sopky. Noa vytáhla Kroniku a snažila se předstírat, že je sama, jako generál obhlížející sféru své působnosti. Kronika byl hrubě svázaný zápisník, kam si zaznamenávala své každodenní postřehy o Astrae a stavu jeho obrany, podobně jako kapitán do lodního deníku.

Pročítala si zápisky z předchozích dní, úhledně uspořádané do kategorií jako *počasí a rotace perspektivy a uražené míle*. Jak očekávala, teplota vody zůstávala konstantní a nebyla tu ani zmínka o nějakých podivných proudech. Zamžourala na pláž daleko pod sebou – rozeznávala na ní jen drobné figurky mágů, jak se spojenýma rukama odříkávají zaklínadlo na vyproštění ostrova. Shora byly zvířené proudy ještě zřetelnější – vypadaly jako tmaví plazi číhající pod hladinou. Záhadný ostrov byl hustě zalesněný piscidiiemi a nejevil žádné známky osídlení. A přesto narazili na rybářský člun, který mohl sotva připlout odjinud, vzhledem k tomu, že v okruhu mnoha mil se žádný jiný ostrov nenacházel.

„Je tu hrozné horko,“ postěžovala si Mája. „Chci se vrátit dolů na pláž.“

„Tak se tam vrať,“ odpověděla Noa. Mája si povzdychla a kopla do kamínku. Odrazil se od jiného kamene a prasklo to. Mája ho nakopla znovu. *Prask. Prask. Prask.*

Noa se ji snažila nevnímat. Vyndala mapu Floreanu, kterou nosila zastrčenou v Kronice.

Království Florean tvořilo deset velkých ostrovů a několik tuctů menších, které ostře trčely z moře v přibližném kruhu jako střepy rozbitého talíře. Byl tu i nespočet malých ostrůvků, z nichž většina byla sotva dost velká na jeden dům se zahradou. Na pravé straně mapy byl okraj kaňky označené Jižní Morena, což byl obrovský džunglovitý kontinent několika království, která všechna svorně nenáviděla magii. Florean s nimi neměl příliš mnoho společného.

Některé z floreanských ostrovů byly v podstatě jen sopky, ze kterých neměl nikdo žádný užitek, protože dnem i nocí jen vykuckávaly lávu a popel. Jiné byly pusté a holé, jen se spoustou červeného kamene a pichlavých opuncí. Ostrovy na severu Floreanu byly zelenější a měly víc lesů; jedním z nich byl i Astrae, než ho Julián začaroval. Noina mapa byla přes tři roky stará, takže na ní Astrae ještě byl. Když se tahle mapa kreslila, ten ubohý ostrov ještě neměl tušení, co ho čeká.

Noa pořukala prstem na mapu. I kdyby Julián Kell opravdu nařídil zrychlit, měli by být od nejbližší skupiny ostrovů, Žahavek, vzdálení několik hodin. Bylo možné, že narazili do ostrova, který na mapě nebyl zakreslený. Možné, ale nepravděpodobné, vzhledem k jeho velikosti.

Prask.

„Májo,“ procedila Noa přes zaťaté zuby, „můžeš... už... být... tíše?“

Mája se zamračila jako čert. Chvilku byla tiše, pak popadla klacek a začala jím mlátit do kamenů, takže dělala ještě větší randál než předtím.

To Noi stačilo. Sklapla Kroniku a odpochovala po stezce, i když dnešní záznam ještě zdaleka nedokončila. Kráčela dolů svižně, na třináct let byla vysoká, a když chtěla, dovedla být dost rychlá. Jakmile si byla jistá, že sestře zmizela z dohledu, schovala se za strom. Na rameno jí skočil gekon a ona ho honem smetla.

Mája proběhla kolem po stezce s funěním a červenými tvářemi. Noa počkala, až zvuk jejích kroků utichne, pak se vrátila zpátky na vrchol sopky a spokojeně se usadila na kámen. Už to bylo několik dní, co měla aspoň chvíli jen pro sebe. Vyndala Kroniku a klidně pokračovala v katalogizování.